

Põhikohtuasja menetluse pooled

Hageja: CV

Kostja: DU

Resolutsioon

Nõukogu 27. novembri 2003. aasta määruse (EÜ) nr 2201/2003, mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1347/2000, artiklit 10 ning nõukogu 18. detsembri 2008. aasta määruse (EÜ) nr 4/2009 kohtualluvuse, kohaldatava õiguse, kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise ning koostöö kohta ülalpidamiskohustuste küsimustes artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et sellises kohtuasjas nagu põhikohtuasi, milles üks vanemastest on lapse, kelle harilik viibimiskoht oli ühes liikmesriigis, viinud ebaseaduslikult teise liikmesriiki, ei ole selle teise liikmesriigi kohtud pädevad menetlema nimetatud lapse hooldusõigust puudutavat nõuet ega elatise kindlaksmääramise nõuet, kui ei ole tõendeid selle kohta, et teine vanem oleks lapse äraviimisega nõustunud või ei oleks esitanud lapse tagasitoomise nõuet.

(¹) ELT C 152, 30.4.2018.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Fővárosi Ítéltábla (Ungari) 18. jaanuaril 2018 – Ottília Lovasné Tóth versus ERSTE Bank Hungary Zrt.

(Kohtuasi C-34/18)

(2018/C 240/13)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Fővárosi Ítéltábla

Põhikohtuasja pooled

Apellant: Ottília Lovasné Tóth

Vastustaja apellatsioonimenetluses: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (¹) lisa punkti 1 alapunkti q tuleb tõlgendada nii, et selle kui liidu õigusnormiga, mis on avaliku korra normi järgne õigusnorm, on üldiselt keelatud, et laenuandja kehtestab võlgnikule, kes on tarbija staatuses, tüüptingimuse või eraldi kokku leppimata tingimuse vormis lepingusätte, mille eesmärk või tagajärg – mida ei ole seetõttu vaja täiendavalt analüüsida – on tõendamiskoormise ümberpööramine?
2. Juhul kui direktiivi lisa punkti 1 alapunkti q alusel on vaja hinnata lepingutingimuse eesmärki või tagajärge, kas siis tuleb kindlaks määrata, et tarbijate õiguste kasutamist takistab niisugune lepingutingimus,
 - mille alusel on võlgnikul, kes on tarbija staatuses, põhjendatud alust arvata, et ta peab täitma lepingut tervikuna, sealhulgas kõiki selle tingimusi, laenuandja kehtestatud viisil ja määral, isegi kui võlgnik on veendunud, et laenuandja nõutav vastusooritus ei ole täielikult või osaliselt nõutav, või
 - mille mõju seisneb selles, et piiratakse või välistatakse tarbija võimalus lahendada vaidlusi õiglaste läbirääkimiste teel, seetõttu, et laenuandjal piisab selleks, et ta saaks vaidluse lugeda lõppenuks, ainult sellest, et ta tugineb sellele lepingutingimusele?

3. Juhul kui tuleb otsustada, kas direktiivi lisa loetletud lepingutingimused on selle direktiivi artikli 3 lõikes 1 sätestatud kriteeriumide seisukohast ebaõiglasel, siis kas sama direktiivi artiklis 5 sätestatud selge ja arusaadava sõnastuse nõue on täidetud sellise lepingutingimuse puhul, mis mõjutab tarbija otsuseid seoses lepingu täitmise, laenuandjaga erimeelsuste lahendamisega kohtulike või kohtuväliste õiguskaitsevahendite abil või õiguste kasutamisega ning mis on küll grammatiliselt selgelt sõnastatud, kuid mille õiguslikku tagajärge on võimalik kindlaks teha ainult siseriiklike õigusnormide tõlgendamise teel, ning selle kohta ei olnud lepingu sõlmimise ajal olemas ühetaolist kohtupraktikat ja see praktika ei ole välja kujunenud ka järgnevatel aastatel?
4. Kas direktiivi lisa punkti 1 alapunkti m tuleb tõlgendada nii, et selline lepingutingimus, milles ei ole eraldi kokku lepitud, võib olla ebaõiglane ka juhul, kui see annab tarbijaga lepingu sõlminud poolele õiguse ühepoolset kindlaks määrata, kas tarbija vastusooritus on lepingus sätestatuga kooskõlas, ja mille tarbija tunnistab endale siduvaks koguni enne, kui lepingupoolel on teinud mis tahes vastusooritust?

(¹) EÜT L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.

**Tulliallan Burlington Ltd 22. veebruaril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kolmas koda)
6. detsembri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-120/16: Tulliallan Burlington Ltd versus Euroopa
Liidu Intellektuaalomandi Amet**

(Kohtuasi C-155/18 P)

(2018/C 240/14)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Tulliallan Burlington Ltd (esindaja: *barrister* A. Norris)

Teised menetlusosalised: Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet, Burlington Fashion GmbH

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada Üldkohtu otsus, millega jäeti rahuldamata Tulliallan Burlington Ltd (TBL) hagi apellatsioonikoja otsuse peale;
- tühistada apellatsioonikoja otsus [või teise võimalusena saata kohtuasi tagasi Üldkohtule otsuse tegemiseks kooskõlas Euroopa Kohtu otsusega];
- mõista TBLil käesolevas menetluses tekkinud kohtukulud välja Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ametilt (EUIPO) ja Burlington Fashion GmbH-lt (BFG).

Väited ja peamised argumendid

Apellant (TBL) esitab Üldkohtu otsuse peale apellatsioonkaebuse seetõttu, et Üldkohus pani toime järgmised õigusnormi rikkumised.

1. Väited ELi kaubamärgi määruse (¹) artikli 8 lõike 5 rikkumise kohta:

a) ekslikult ei teinud Üldkohus mingeid järeldusi „seose“ kohta;